

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... felperesnek a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... alperes ellen lízingdíj tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 6.G.41.666/2010/53. számú végzésével kijavított, 2013. március 26. napján kelt 6.G.41.666/2010/48. számú ítélete ellen az alperes részéről 50. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja; kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a Ptk. 298. §-a, 376. §-a és 423. §-a alapján kérte az alperest kötelezni 23.231,46 euró lízingdíj tartozás és annak 2009. február 20-tól a kifizetésig járó 11,576 %-os késedelmi kamata megfizetésére. A keresetében előadta, hogy az alperessel 2007. november 14-én lízingbeadóként szerződést kötött egy ... félpótkocsi lízingbeadására; a szerződés aláírásával az alperes egyidejűleg az ahhoz kapcsolódó általános szerződési feltételeket (ÁSZF) is megismerte, és magára nézve kötelezőnek fogadta el. A szerződéskötéskor az alperes egy összegben 2.400 eurót fizetett meg, és havi 533 eurónak megfelelő lízingdíj megfizetését vállalta. A lízingtárgyat 2008. december 12-én ismeretlen tettesek az ...i ... mellett egy ... benzinkút parkolójából eltulajdonították, a káresemény bejelentését követően az ... Biztosító Zrt. a helytállását elutasította arra

hivatkozva, hogy a parkolóban leállított és őrizetlenül hagyott jármű nem volt elvontatás ellen lezárt, védett állapotban, azt legalább egy királycsap-zárral el kellett volna látni.

Az ÁSZF 7. pontjának negyedik bekezdése értelmében a lízingtárgy használatának korlátozása vagy lehetetlenülése a lízingdíj fizetési kötelezettséget nem érinti, ennek ellenére az alperes a káreseményt követően többszöri felszólítás ellenére sem teljesítette szerződéses kötelezettségét, ezért a felperes 2009. február 20-án kelt levelével a lízingszerződést felmondta, melynek következtében a fennálló tartozást rendezni kell.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset jogalapját és összegét nem vitatta, elismerte, hogy a felmondás alapján vele szemben érvényesített követeléssel tartozik, azonban az ÁSZF 21.2. pontjára hivatkozva a per megszüntetését kérte, figyelemmel arra, hogy a szerződésben kikötötték a Pénz- és Tőkepiaci Választott Bíróság kizárólagos illetékességét.

Az alperes viszontkeresetet terjesztett elő, melyben jogfenntartással 1.100.000 forint kártérítés, és annak 2009. január 1-től a kifizetésig járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a felperest. A viszontkeresetében arra hivatkozott, hogy a lízingszerződés alapján a lízingtárgyra teljes körű casco biztosítást kellett kötni, ezen vagyonbiztosítási szerződésre a felperes tett ajánlatot, a biztosítási szerződés az ő közreműködésével jött létre, az alperesnek sem a választott biztosító társaságról, sem a vagyonbiztosítási szerződés rendelkezéseiről előzetesen nem volt tudomása, illetőleg arról sem, hogy a kötvényen csak üzembentartóként került megjelölésre, így a vagyonbiztosítási szerződést illető jogai is korlátozottak.

A káresemény bejelentését követően a kárigény elutasítására a leállított pótkocsi elvontatás elleni védett állapotának a hiánya miatt került sor; a biztosító társaság szerint a pótkocsira királycsap-zárat kellett volna felhelyezni, erről azonban az alperesnek tudomása nem volt, minthogy arról sem, hogy félpótkocsi esetén mit jelent a lezárt, védett állapot, minderről a felperestől tájékoztatást nem kapott. Álláspontja szerint a biztosítási esemény bekövetkezése körében súlyos gondatlanság nem terheli, az általában elvárható magatartást tanúsította, amikor a szerelvényt kifejezetten ilyen típusú járművek parkolására szolgáló területen hagyta, a helyszín biztonsági kamerával megfigyelt, forgalmas helyen lévő benzinkút parkolója volt, ezáltal minimálisra csökkentette az eltulajdonítás lehetőségét. Felperes ennek ellenére a biztosító társasággal peren kívüli tárgyalásokat nem folytatott, az alperessel együttműködni nem kívánt. Kétségtelen, hogy a biztosítási összeggel felperes rendelkezhetett volna, azonban a biztosító teljesítése esetén az ÁSZF 9.5.7. pontja értelmében a lízingtartozás összege beszámítás útján csökkent volna, felperes követelése alacsonyabb lenne.

Véleménye szerint felperest kárfelelősség azért terheli, mert megszegte a lízingszerződés 5. pontjában foglaltakat, valamint a Ptk. 4. §-át, 205. § (3) bekezdését és 474. §-át azzal, hogy a biztosítás feltételeiről az alperest nem tájékoztatta, így nem ismerhette meg a lopásvédelemmel kapcsolatos feltételeket. A biztosító társaság teljesítésének az elmaradása olyan okból következett be, melyért a biztosítási szerződés megkötésével megbízott felperes felelős; a vagyonbiztosítási

szerződés létrehozásakor nem az adott helyzetben elvárható módon járt el; alperes lényeges, jogos érdekeire nem volt figyelemmel; a lízingszerződést és annak részét képező ÁSZF rendelkezéseit figyelmen kívül hagyta; alperest tájékoztatni elmulasztotta, mindezen felróható magatartással okozati összefüggésben kárt okozott. A keletkezett kár összege az önrésszel csökkentett biztosítási szolgáltatás és járulékai, ennek megfizetésével a felperes a Ptk. 318. §-a és 339. §-a alapján tartozik; hivatkozott az alperes arra is, felperes a szerződés teljesítése során a jóhiszeműség és tisztesség követelményének sem megfelelő magatartást tanúsított.

Felperes vitatta, hogy a per megszüntetésének lenne helye; egyrészt a választottbíróági kikötés nem vált a szerződés részévé, arra az alperes figyelmét külön nem hívta fel, így azt nem is fogadhatta el, másrészt az 1994. évi LXXI. törvény 8. § (1) bekezdése értelmében ezen kérelmet az alperes legkésőbb az érdemi ellenkérelmében terjeszthette volna elő.

A felperes jogalap hiányában a viszontkereset elutasítását kérte. A lízingszerződés 5. pontja értelmében a lízingtárgyra casco biztosítás megkötésére az UniCredit Független Biztosításközvetítő Kft. közreműködésével került sor, a szerződés 3.2. pontjában meghatározott díjak tartalmazták a biztosítás költségeit. Az alperes tudomásul vette, hogy káresemény esetén az ÁSZF-ben foglaltak szerint a felperes részére köteles a biztosítás önrészesedésének összegét megfizetni, illetve a felperes igényt tarthat a kártérítésre; a biztosítási esemény fogalmáról és a kapcsolódó feltételekről az ÁSZF 9.5. pontja rendelkezett. A 9.5.2. pont szerint a biztosítási esemény bekövetkezése esetén a lízingbevevő viseli a biztosítási szerződésben meghatározott önrészt és nem mentesül a fizetési és egyéb kötelezettségei alól. Az ÁSZF 9.5.8. pontja értelmében az alperes köteles az ellopott lízingtárgy teljes értékéért való helytállásra, amennyiben a biztosító a kártérítési összeget a lízingbevevőnek, illetve lízingbeadónak bármely - a lízingbeadónak fel nem róható - okból nem fizeti ki, e körülmény nem érinti a lízingbevevő fizetési kötelezettségét. Állította, hogy a lízing üzletkötő minden esetben előzetesen egyeztetett az ügyféllel, hogy milyen vagyontárgy biztosítás megkötésére kerüljön sor; az egyedi szerződés esetén a felperes az ÁSZF-től eltérve járt el annyiban, hogy nem az alperesnek kellett gondoskodnia a casco szerződés megkötéséről, ezt az egyedi szerződésben is feltüntette.

Vitatta, hogy a biztosító előtti eljárásban mulasztott volna, a kárrendezés körében hozott biztosítói döntést követően a felperes képviselőjében Maller Éva írásban a döntés felülvizsgálatát kérte, mely nem vezetett eredményre.

A felperes véleménye szerint az alperes kárenyhítési, kármegelőzési kötelezettségének nem tett eleget azzal, hogy a pótkocsit teljesen őrizetlen parkolóban hagyta egyhetes időtartamra, a jármű semmilyen védelméről nem gondoskodott, holott szállítványozóként tisztában kellett volna lennie azzal, hogy az egy másik vontatóra kapcsolva könnyen elszállítható. Az a körülmény, hogy a parkolóban biztonsági kamera működött, még nem alkalmas a lopás megakadályozására, a jogtalan elszállítás meggátolására. Az alperesnek szakcéggént tudomással kellett bírnia arról, milyen módozatai léteznek egy félpótkocsi lezárásának, függetlenül attól, hogy a biztosító társaság vagy a felperes erről részletesen tájékoztatta-e. Az alperes mint lízingbevevő a biztosítási szerződés

rendelkezéseitől függetlenül is köteles lett volna a lízingbeadó tulajdonát képező lízingtárgyat rendeltetésszerű használat mellett megóvni és őrizni. Az a körülmény sem menti az alperest, hogy a biztosítási szerződésben nem félként, hanem üzembentartóként szerepel, ez nem módosít kárenyhítési, kármegelőzési kötelezettségén; utalt arra is, üzembentartói minősége a birtokában lévő forgalmi engedélyből is egyértelműen kiderülhetett.

Az elsőfokú bíróság 6.G.41.666/2010/53. számú végzésével kijavított, 2013. március 26. napján kelt 6.G.41.666/2010/48. számú ítéletével az alperes viszontkeresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23.231,46 eurót, annak 2009. február 20-tól a kifizetés napjáig járó évi 11,576 %-os késedelmi kamatát, valamint 751.670 forint perköltséget. Az alperes permegszüntetés iránti kérelme elkészttségére vont le következtetést az elsőfokú bíróság, figyelemmel arra, hogy az érdemi ellenkérelmét 2011. január 6-án nyújtotta be, így a 2012. február 13-án kelt indítványa elkésztettnek minősült. Megállapította, hogy felperes keresetének sem a jogalapja, sem az összecszerúsége nem volt vitás, ezért a felperes szerződösszegzésére alapított viszontkereset megalapozottságát vizsgálta. E körben kifejtette, felperes főszolgáltatása a lízingszerződés alapján arra vonatkozott, hogy az alperes által kiválasztott lízingtárgyat megvegye és a rendelkezésére bocsássa. Az általa megkötött biztosítási szerződés az alperes kötelezettségeit erősítő biztosítéki szerepet töltött be, tekintve, hogy ezáltal harmadik személy teljesítését is biztosította, ugyanakkor nem állapítható meg, hogy e harmadik személy bekapcsolása az alperes helyett, nem pedig annak teljesítése mellett történt volna, ebből következően a felperes a belátása szerint dönthetett arról, hogy adott feltételek beállta esetén melyik fél szerződött szolgáltatása teljesítését kéri. Megállapította az elsőfokú bíróság, a felek az ÁSZF 9.4.6. pontjában foglaltaktól eltértek, a biztosítási szerződést a felperes kötötte meg, az alperes üzembentartó lett; a biztosítási szerződés feltételeit vele sem a felperes, sem a biztosító nem közölte. Ennek figyelembevételével vizsgálta az elsőfokú bíróság az alperes által hivatkozott együttműködési kötelezettség és megbízási szerződés megszegésére alapított igényt. Megállapította, a lízingszerződés általános feltételeiből nem következik, hogy a biztosítási szerződés megkötésekor a felperes az alperes megbízottjaként járt volna el, a biztosítási szerződés az alperesi teljesítés biztosítékaként felperes érdekében történt, mindezért a megbízási szerződés megszegésére alapított igény nem foghat helyt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint alperes a lízingszerződés vonatkozásában felperesi mulasztást nem bizonyított, emellett kiemelte, a szerződés egyetlen kikötése sem mentesítette alperest fizetési kötelezettsége alól arra az esetre, ha a biztosító teljesítése esedékessé válna, a lízingszerződés egyértelmű abban, hogy a biztosító teljesítését a felperes az alperes teljesítése mellett, azzal párhuzamosan is jogosult volt követelni. (5, 7.4. pont) A szerződésben a felperes kifejezetten kikötötte, hogy a biztosítási szerződés önrészeire vonatkozó igénye mellett az alperestől követeli a lízingdíj fizetését is. (9.5.2. pont) Az elsőfokú bíróság véleménye szerint mindebből az következik, amennyiben a biztosító teljesítését a felperes bármely okból nem követelheti, úgy az az alperes helyzetét nem teszi

terhesebbé, neki mindvégig ugyanazzal a kötelezettséggel kellett számolnia, a biztosító helytállásának megtagadásával a felperes veszített el szerződési biztosítékot. Mivel ez a körülmény a felperes érdekkörében következett be, arra az alperes jogot nem alapíthat, az együttműködési és tájékoztatási kötelezettség megszegésére igényt nem támaszthat.

Tekintettel arra, az alperes nem bizonyította, hogy felperes a lízingszerződésből fakadó kötelezettségét megszegve neki kárt okozott, a viszontkeresetet elutasította és nem tért ki annak vizsgálatára, a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására vonatkozó alperesi előadás mennyiben megalapozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a megváltoztatását, viszontkeresetének történő helyt adást, másodlagosan szakértő kirendelése céljából a hatályon kívül helyezését kérte. Nem vitatta annak helytálló megállapítását, hogy a biztosítási szerződést a felperes kötötte meg, ő vált biztosítottá, az alperes üzemben tartó volt, továbbá, hogy a megkötött biztosítási szerződés feltételeit az alperessel sem a felperes, sem a biztosító nem közölte. Álláspontja szerint a vagyonbiztosítási szerződés megkötése elsősorban az alperesnek mint üzemben tartónak volt elsődleges érdeke, hiszen munkaeszköz lévén a biztosítási esemény bekövetkezése esetén a gazdasági társaság ellehetetlenüléséhez vezethetett volna a vagyontárgy pótlása és a lízingszerződésből eredő kötelezettségek egyidejű teljesítése. Ugyanakkor a biztosítási szolgáltatás nyújtásában, a biztosítási díj fizetésében, a biztosítási esemény bekövetkezése esetén a biztosítási szolgáltatás teljesítésében a felperes is érdekelt volt; tekintve, hogy a lízingszerződés feltételül szabta a vagyonbiztosítási szerződés megkötését, a casco szerződést a felperes kötötte meg, így nyilvánvaló, hogy annak során az alperest képviselte. Fenntartotta azon előadását, hogy felperes a vagyonbiztosítási szerződés feltételeiről, a lopás elleni védelem körébeni előírásokról az alperessel nem egyeztetett, sem a biztosítási szerződés általános feltételeit, sem az ajánlatát és a kötvényt nem adta át, ezen okiratokat csak a lopáskárt követő kárügyintézés során sikerült beszereznie. Az alperes a lízingdíjba beépített biztosítási díjat rendszeresen megfizette, ugyanakkor még arról sem kapott tájékoztatást, hogy melyik biztosító társaság áll kockázatban, s mivel a lopáskár megtérülésének feltételeiről tájékoztatást nem kapott, így a biztosítási szolgáltatás teljesítése felperesnek felróható okból maradt el, melynek okán kárfelelősség terheli a Ptk. 205. § (3) bekezdése, 277. § (2) és (3) bekezdése szerint. Utalt arra, a biztosítási kötvény „lopás elleni védelem” rovata is tartalmazza, hogy a felperes a „királycsap-zár” mint lopás elleni védelem szükségességéről már a szerződéskötéskor tudott, erről az alperest mégsem tájékoztatta, így nem tett eleget kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségének, ezért igényérvényesítése a Ptk. 4. § (4) bekezdésébe is ütközik. Hivatkozott az alperes arra is, a vagyonbiztosítási kötvény „lopás elleni védelem” rovata azt tartalmazza: „nincs róla információ”. Ebből következően a felperes tette meg vagyonbiztosítási ajánlatát úgy, hogy saját vagyontárgyát illetően sem bírt információval a lopás elleni védelemről mint lényeges körülményről, ugyanakkor a biztosítási szerződés megkötését a lopáskockázatra is kiterjedően előírta az alperesnek. Tévesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperes nem bizonyította azt, felperes a

megbízottjaként járt el a vagyonbiztosítási szerződés megkötésekor, mindez a lízingszerződés 9.4.6. pontjában foglaltak nem megfelelő értelmezésén alapult, figyelemmel arra is, hogy az ÁSZF ezen pontja szerint az alperes volt jogosult és köteles szerződést kötni. Tekintettel arra, hogy a biztosítási ajánlatból és a kötvényből kitűnően a felperes a vagyonbiztosítási szerződés megkötésénél maga sem az adott helyzetben általában elvárható módon járt el, így felróható magatartására előnyök szerzése érdekében nem hivatkozhat. Felperes a mentesülése körében releváns körülményt nem tudott előadni, és mivel bizonyított, hogy a biztosító társaság teljesítésének elmaradása olyan okból következett be, amelyért felel, így kártérítésre köteles.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte - tartalmilag - arra hivatkozva, hogy a viszontkereset elutasítására helytállóan került sor. A lízingszerződésben foglaltak megfelelő értelmezésével vont le következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperest szerződésszegés nem terheli. A biztosítéki szerepet betöltő biztosítási szerződés alapján a felperes belátása szerint a biztosítótól és az alperestől egyaránt követelhetette a szolgáltatás teljesítését; a kártérítési összeg kifizetésének az elmaradása az alperes lízingszerződés alapján fennálló fizetési kötelezettségét nem érintette. Hivatkozott változatlanul arra is, az a körülmény, hogy a lízingtárgyat az alperes egy külföldi őrizetlen parkolóban bármiféle védelem nélkül hagyta, felróható, számítania kellett volna arra, hogy az egy másik vontatóra felkapcsolva minden nehézség nélkül, bárki által elszállítható, ezen magatartása a Ptk. 4. § (4) bekezdésébe ütközik.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során a viszontkereset elutasításának a megalapozottságát vizsgálta, az ítélet keresetnek helyt adó rendelkezéseit nem bírálta felül, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság határozata e körben - fellebbezés hiányában - a Pp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

Alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a viszontkereset elbírálásához szükséges tényállást teljes körűen feltárta és az alábbi, részben eltérő indokok szerint érdemben helytállóan vont le következtetést a szerződésszegésre alapított alperesi kárigény alaptalanságára.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapításakor, hogy a peres felek között a lízingszerződésen kívüli egyéb szerződés létrejött nem igazolt; a viszontkeresettel támasztott követelés megbízási szerződés megszegésére alapított kárigényként nem foghatott helyt.

A 2007. november 14-én kelt lízingszerződés 5. pontja és a 8. pontja értelmében annak elválaszthatatlan részét képező Általános Szerződési Feltételek Pénzügyi Lízingszerződéshez (a továbbiakban: ÁSZF) 9.2.1. és 9.4.6. pontja közötti, a casco biztosítási szerződést kötő fél személyére vonatkozó eltérés a Ptk. 205/C. §-ának

alkalmazásával akként oldható fel, hogy a szerződő felek eltértek az ÁSZF rendelkezéseitől, melynek következtében nem az alperest, hanem a felperest terhelte haszongépjármű casco szerződés megkötése; az 5. pontban foglaltak Ptk. 207. § (1) bekezdésének megfelelő értelmezése a Ptk. 474. § (1) bekezdése szerinti megbízási szerződés létrejöttének a megállapítására nem vezetett.

A felperes lízingbeadóként mint a lízingtárgy megóvásában érdekelt tulajdonos a biztosítási szerződést a saját nevében, a saját javára, saját díjfizetést vállalva kötötte meg az ... Biztosító Zrt.-vel, összhangban a Ptk. 548. §-ában foglaltakkal, a biztosítási kötvény az alperest nem érdekeltként, hanem üzembentartóként nevesítette. A biztosítási jogviszony fenti tartalommal történő létrejöttén nem változtat sem az, hogy a biztosítási díj tényleges viselője - annak lízingdíjba beépítése folytán - az alperes volt, sem az, hogy a lízingtárgy biztosításában az ÁSZF 9.5.7., 9.5.8. pontjából következően maga is érdekeltnek minősült. Az ÁSZF 9.5.8. pontja szerint ugyanis a kártérítési összeg kifizetésének az elmaradása az alperes fizetési kötelezettségét nem érinti, ebből értelemszerűen következik, hogy a biztosító helytállása viszont érinti; a 9.5.7. pont pedig a kártérítési összeg rendeltetését szabályozza, felperes részéről történő beszámítását csak lízingbeadói tartozás esetére engedve.

Ezen alperesi érdekeltség a fent kifejtettek szerint a peres felek között önálló, a viszontkeresetben nevesített megbízási jogviszonyt nem eredményezett, ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint kellő alapot teremtett a számára arra, hogy a biztosítási szerződésben foglaltakat megismerje, üzembentartóként tisztában legyen az ... Biztosító Zrt. részéről támasztott követelményekkel - ez szolgálta volna a felperes érdekét is - mindezért a lízingszerződés alapján fennálló, a Ptk. 277. § (4) bekezdése szerinti együttműködés megvalósulását ezen közös érdekeltségi alapon kellett vizsgálni.

A perben alperes vitatásával szemben nem nyert bizonyítást, hogy a felperes az alperest a biztosítási szerződésben foglaltakról tájékoztatta, ugyanakkor e körbeni adatkérés az alperestől is elvárható lett volna, így e vonatkozásban maga sem az általában elvárható magatartást tanúsította, ez azonban a Ptk. 4. § (4) bekezdésének utolsó fordulata szerint nem zárja ki, hogy a felperes felróható, együttműködési kötelezettséget sértő magatartására hivatkozzon és arra vagyoni követelést alapítson.

A Ptk. 318. § (1) bekezdése szerinti kárigény sikeres érvényesítésének azonban csupán egyik eleme a szerződésszegés bizonyítása, azt is igazolni kell, hogy azzal okozati összefüggésben keletkezett a követelt - bizonyítottan felmerült és az állított mértéket elérő összegű - kár.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a kártérítési összeg kifizetésének az elmaradása alapvetően nem az együttműködési kötelezettség körébeni felperesi mulasztásra, hanem alperesi - kártérítési kötelezettséget egyébként is kizáró - önhibára vezethető vissza az alábbiak szerint.

Az ÁSZF 9.2.3. pontja értelmében amennyiben a gépjármű gyárilag beépített lopás elleni biztonsági berendezéssel nem rendelkezik, a lízingbevevő köteles a gépjárművet annak átvételét megelőzően a választott biztosító egyedi előírásainak megfelelően lopás elleni védelmi eszközökkel felszereltetni.

A választott biztosító egyedi előírása - jelen esetben a kötvény - a fellebbezésben foglaltaktól eltérően nem tartalmazott rendelkezést a lopás elleni védelemre - így az alperes által hivatkozott királycsap-zárra sem -, az, hogy a kötvény szerint a lopás elleni védelemről „nincs információ”, csupán annak rögzítése, hogy a gépjárműbe nincs gyári védelem beépítve, melyről az alperes nyilvánvalóan maga is tudott. A létrejött biztosítási szerződésre irányadó haszongépjármű casco szerződési feltétel 7.4.3. pontjának utolsó fordulata, melyre a 2009. augusztus 4-i levélből kitűnően az ... Biztosító Zrt. a mentesülését alapította, akként rendelkezik: „Súlyos gondatlanságnak minősül, így a biztosító mentesülését eredményezi, ha a saját erőforrással nem rendelkező járművet őrizetlenül hagyják.”.

Teljes egészében osztotta a Fővárosi Ítéltábla felperes viszontkeresettel szembeni azon védekezését, az alperesnek szállítmányozó szaks céggént, a lízingtárgy lízingbevevőjeként és üzemeltetőjeként külön figyelemfelhívás nélkül is tisztában kellett lennie azzal, hogy a lopás elleni védelemmel nem rendelkező pótkocsi nem hagyható őrizetlenül, ez nem csak általában elvárható magatartás, következik abból is, hogy az alperes az ÁSZF 7. pontja értelmében a lízingtárgyat gondosan tartozott kezelni, ez alatt nyilvánvalóan értendő annak védelme, megóvása is.

Ezen gondossági kötelem nem merülhetett ki abban, hogy biztonsági kamerával felszerelt benzinkút parkolójában leállítva több napra őrizet nélkül hagyta a jelentős értéket képviselő pótkocsit, akkor sem, ha ez már többször előfordult és káresemény nem következett be. A biztonsági kamera ugyanis a parkolóban történtek rögzítését biztosítja, a lopás megakadályozását azonban nem, ezen célra az alperes által hivatkozott kamerarendszer akkor lett volna alkalmas, ha erre rendelt biztonsági személyzet azon célzottan, folyamatosan figyelemmel kísérte volna a pótkocsi helyzetét és ezáltal annak változására azonnal reagálhatott volna. Az alperes maga sem állította, hogy mindezzel a benzinkút kezelőjét megbízta volna.

Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy az alperes a káresemény felderítése során tett nyilatkozatából kitűnően tájékoztatás nélkül is tudott arról, hogy a lopás elleni védelem műszakilag megoldható; ... ügyvezető írásban azt adta elő: „A félpótkocsit férjem ... bezárva hagyta a parkolóban, királycsap-lakattal nem volt védve a félpótkocsi, mivel a cégnek csak egy darab volt, az is akkor ...országban volt egy másik járműszerelvényen.”.

Mindezért az alperes súlyos gondatlanságként értékelhető mulasztása eredményezte azt, hogy a pótkocsi eltulajdonítását követő biztosítási kárrendezésre nem kerülhetett sor. Tekintetbe véve, hogy ez külön felperesi figyelemfelhívás nélkül is általában elvárható magatartás tanúsításával elkerülhető lett volna, a kárfelelősség megállapításához szükséges közvetlen oksági kapcsolat hiányzik, továbbá ezen mulasztás a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint - a szükséges és elvárható kármegelőzés hiányában - ki is zárja a kár felperesre hárítását.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására, illetőleg érdemben eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, az elsőfokú bíróság részéről helytállóan került sor a viszontkereset elutasítására, ezért a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel támadott ítéleti rendelkezést a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - annak nem fellebbezett részét nem érintve, részben eltérő indokolással - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte felperes jogorvoslati perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alkalmazásával - a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan - 20.000 forint + áfa összegben került meghatározásra.

Budapest 2014. április 8.

Dr. Tibold Ágnes s.k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.,
előadó bíró

Dr. Felker László s.k.,
bíró